

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Den udödelige Danne-Konge

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Den udödelige Danne-Konge", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1833_510-txt-shoot-idm108.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Den udödelige Danne-Konge.

Frey er den bedste
Af Fyrsterne alle,
Som Purpur mon axle
I *Asgaards* Sal;
Han gjør ingen Mø
Eller Moder Fortræd,
Hans Lyst er at løse
De Lænke-Bundne!

Ægers-Gildet.

- 1 **D**er sidder en Konge i Kjøbenhavn,
Hans Rige er ei med de Store,
Dog vide om Land under Faders Navn
Den Konge er kommet for Or'e,
Og det er vor Tro paa de Danske Øer,
At Kongen, vor Fader, Han aldrig døer,
Hans Titel kun stædes til Jor'e!
- 2 Han haver nu levet trehundred Aar,
Mens Titlerne ni sank i Graven,
Kong Fredegod kaldtes han før i Gaar,
Var immer vor Fader, trods Paven,
34Og det er vor Tro paa de Danske Øer,
At Kongen, vor Fader, Han aldrig døer,
Hvortit saa han lægger Guld-Staven!
- 3 Han slumrer kun hen i hver Aften-Stund,
Saa sødt som Kong Christjan den Rette,
Og vaagner derefter som Fugl af Blund,
Saa aarle som Fredrik den Sjette!
Og det er vor Tro paa de Danske Øer,
At Kongen, vor Fader, Han aldrig døer,
Før vi er af Gylden-Aar mætte!
- 4 Det Værste Man ellers om Kongen veed,
Og dermed om Folket i Grunden,
Er, at noget længe de Begge leed,
At bundet var Kongen og Bonden;
Men love det maa baade Fod og Haand,
At Maade der er dog med Bast og Baand,
Hvor Laas man har ikke for Munden!
- 5 Ja, Munden saa brugde den Danske Præst,
Som Texten med Fynd kunde læse,
35At alle kan see, han forstod det bedst,
Paa Laas og paa Lænker at blæse;
Ja, love det maa baade Fod og Haand,
At Munden han brugde paa Bast og Baand,
Med Frisprog for Herremænds Næse!
- 6 Det først kom tilsyne paa Kongens Slot,
Haand-Fæstningen maatte da springe,
Saa fri blev nu Kongen, og det var godt
For ham og for alle de Ringe;
Ja, det er hvad Børnene glædes til,
At Fader kan gjøre hvad Godt han vil,
Til Ondt ham slet Ingen kan tvinge!

- 7 Det fik man at finde fuldmangen Gang,
Og fyndigst, jeg mener, forleden,
Da Stabelen dandsed og Bøilen sprang,
I Skoven saavelsom paa Heden;
Ja, fri er til Lykke den Konge-Haand,
Som løste de Sortes, de Hvides Baand,
Og slog kun for Retten og Freden!
- 8 Man siger, nu graaner Kong Fredegod,
Lad sølvgraa kun vorde Hans Isse!
Des kiønnere klæder den gyldne Bod,
Som Kronen Ham yder tilvisse;
Thi det er vor Tro paa de Danske Øer,
At Kongen, vor Fader, Han aldrig døer,
Før større Ting dages end disse!
- 9 Det føler den frieste Fader-Haand:
Med Læmpe det Bedste kun lykkes,
Og løses med Eet kan hvert Tyngsels-Baand
Saalidet som Rom kunde bygges;
Thi er det vor Trøst paa de Danske Øer,
At Kongen, vor Fader, Han aldrig døer,
Og mager det bedst, som Han tykkes!
- 10 Saa takke vi Herren for Konge-Held,
Han skiænke os det af sin Naade,
At svare saa Renter af al vor Giæld,
At Danmark det bliver til Baade!
36Da føler det paa sig vor Faders Haand,
At frit den kan løse hvert Tyngsels-Baand,
Som Alt løser Kiærligheds Gaade!
- 11 Stærk-Odder han talte trehundred Aar,
Og fleer kunde han ikke bære,
Det hvilede tungt paa hans sølvgraa Haar,
Han fik dem ei alle med Ære;
Men Phønix han lever femhundred Aar,
Og saa af sin Ælde han ung opstaaer,
Saa skal med vor Konge det være!
- 12 Og Fader, som holder i Aar saa blid
Sølv-Bryllup med Konninge-Navnet,
Og haver ad Aare Guldbryllups-Tid,
For Alle som skiønne paa Gavnet,
Han holde saamangen en Fødsels-Fest,
Som Gud dem giver, Han under bedst,
Han meer vorde lignet end savnet!
- 13 I Danmark det kjendes fra Heden-Old:
Der døde ikke Drotterne gode,
I Mindet de leve med Rolf og Skjold,
Paa Tungen de bæres med Frode,
Saa det er vor Tro paa de Danske Øer,
At selv naar Han daaner, Han dog ei døer,
Som randt med de Bedste af Rode!
- 14 Ja, det er vor Tro paa de Danske Øer,
Som ikke til Tro er for lærde,
At Kiærlighed er hvad der aldrig døer,
Naar ei den er Skrømt og Gebærde,
Og det er vort Haab om de Danske Øer,
At Kiærlighed aldrig paa dem uddøer,
Saalænge som Folk er paa Færde!